

Arrest

nr. 72 872 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 oktober 2004 doet verzoeker afstand van zijn asielaanvraag. Diezelfde dag krijgt hij het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 1 juni 2005 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 8 september 2005 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan verzoeker. Deze beslissing werd op 26 oktober 2005 bevestigd door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen.

1.5. Op 29 maart 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Verzoeker verklaart in het bezit te zijn van een asielvergunning voor Italië.

1.6. Op 12 april 2011 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan Italië bij toepassing van artikel 9.1 van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.7. Bij toepassing van artikel 18§7 van de Dublin II-verordening, zijn de Italiaanse autoriteiten bevoegd voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag (tacit agreement).

1.8. Op 20 juni 2011 wordt aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 26quater).

1.9. Op 11 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.10. Op 28 september 2011 wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

J.G. {...}

Geboren op 06.05.1970

+ echtente R.S. {...} (

Geboren op 27.10.1972

+ minderjarige kinderen J.E. {...} (°29.05.1997), J.S {...} (°27.01.2001), J.A. {...} (°07.07.2002)

+ J.N. {...}

Geboren op 12.02.1950

Adres: {...}

Nationaliteit: Servië

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 2°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor mijnheer J.G. {...} Bijgevolg dient in de eerste plaats mijnheer J.G. {...} zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 02.09.2003. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde paspoort kan zijn bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze

onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen ter kennis gebracht op 20.06.2011, en dienen zij dringend het Belgisch grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Premier moyen pris de la violation des art. 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'art. 62 de la loi du 15.12.1980 qui impose la motivation de toutes les décisions prises par l'Office des Etrangers, ainsi que du principe de bonne administration qui impose notamment de motiver toute décision administrative. La lecture de la décision est tout à fait impossible pour le requérant On ne peut comprendre que la décision, qui est rédigée en français, précise que pour connaître les motifs de la décision. il faille se référer à une annexe dont le texte est établi en néerlandais. Pour qu'une décision soit valablement motivée. il faut que les motifs soient notifiés de manière compréhensible pour son destinataire. En l'espèce, le fait que l'annexe soit établie en néerlandais empêche toute compréhension de la part du requérant. On ne pourrait davantage supposer que l'avocat du requérant pourrait facilement comprendre la décision et l'on ne peut exiger de tout requérant qu'il ait recours à un avocat bilingue. ce qui. dans la région où il est domicilié à Verviers. n'est guère fréquent. Il ne résulte d'aucune disposition légale que l'Office des Etrangers aurait la possibilité de notifier une décision dans une langue nationale avec une annexe établie dans une autre. Une décision incompréhensible pour celui qui la reçoit doit être assimilée à une décision manquant de toute motivation ou à tout le moins de motivation adéquate. Au surplus, le principe de bonne administration impose que la motivation de la décision soit faite d'une manière claire et compréhensible pour celui qui la reçoit. Le fait qu'elle soit établie en français avec des motifs rédigés en néerlandais rend réellement complexe la rédaction d'un recours."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter, § 3 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij het volgende: *"Er worden medische elementen aangehaald voor mijnheer J.G. {...} Bijgevolg dient in de eerste plaats mijnheer J.G. {...} zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 02.09.2003. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde paspoort kan zijn bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."*

2.1.3. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing in het Frans is opgesteld, doch verwijst naar een Nederlandstalige bijlage waardoor het hem onduidelijk is wat de inhoud is van de bestreden beslissing.

2.1.4. De Raad wijst vooreerst op de toepassing van artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij de procedures voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald;”

Paragraaf 2 waarnaar verwezen wordt handelt over de taalkeuze in de asielpprocedure. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 maart 2011 een asielaanvraag indiende. Minder dan zes maanden na het indienen hiervan, met name op 11 juli 2011, diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de bijlage 26 van 29 maart 2011 blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker in het Nederlands werd onderzocht. Derhalve diende ook de behandeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet in het Nederlands te gebeuren, hetgeen in casu het geval is.

De Raad wijst voorts op artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken dat het volgende bepaalt:

“§1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. (...).”

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Verzoeker heeft zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in het Nederlands opgesteld en verblijft momenteel in het Franse taalgebied, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken, die een centrale dienst is, aan de burgemeester van Verviers in het Frans instructie gegeven heeft om de beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen.

Artikel 39, § 2, eerste lid van de Taalwet Bestuurszaken luidt immers als volgt: *“In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”*

Hieruit volgt dat deze instructie van een centrale dienst aan de burgemeester van Verviers, die tevens het formulier van kennisgeving vormt, in het Frans moest worden opgesteld. Verzoeker ontkent niet dat hij op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing woonde in Verviers, in het Franse taalgebied.

De Raad merkt tevens op dat de kennisgeving van de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoekers eventuele kritiek op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Waar verzoeker geen onderscheid maakt tussen het formulier van kennisgeving en de bestreden beslissing die de motieven vermeldt, kan hij niet gevolgd worden, omdat het onderscheid duidelijk blijkt: de bijlage in het Nederlands vermeldt de motieven van de bestreden beslissing en vormt een antwoord op de elementen die verzoeker had aangevoerd in zijn aanvraag, het gedeelte in het Frans vormt de instructie aan de burgemeester van Verviers om de beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen.

De bestreden beslissing werd derhalve conform de geldende wetgeving genomen, zodat verzoekers kritiek niet dienstig kan worden aangevoerd. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Second moyen pris de la violation des droits de la défense Les droits de la défense imposent que la personne, qui reçoit une décision, puisse en comprendre la teneur. Comme il a été dit au premier moyen, la décision est rédigée en français, mais ses motifs en néerlandais.... Il est donc particulière-

ment difficile de pouvoir rédiger un recours d'appel dans de telles conditions. Le principe général du respect des droits de la défense impose que l'administration prenne des décisions compréhensibles pour ses administrés, en sorte que ceux-ci puissent faire valoir leurs droits d'une manière utile. ce qui ne peut se faire que si l'on comprend les motifs de la décision. Il faut donc bien conclure à la violation du principe du respect des droits de la défense."

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat een persoon van de inhoud van een beslissing moet kunnen kennisnemen, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Troisième moyen pris de la violation de l’art. 3 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme et de la violation des art 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l’art 62 de la loi du 15 décembre 1980 Le certificat médical, qui avait été déposé par le requérant, faisait apparaître l’existence d’une maladie grave. En ne tenant pas compte de l’existence de cette maladie et de sa gravité, et en refusant dès lors le séjour, la décision viole l’art.3 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme puisque le requérant, qui peut se soigner en Belgique adéquatement, s’il devait être expulsé, ne pourra plus bénéficier de soins médicaux performants. S’il existe des hôpitaux en Serbie. il est bien connu que l’accès aux soins est réservé à une catégorie privilégiée qui dispose des moyens de financer le coût. Au surplus, il faut rappeler que le concluant et sa famille sont Roms et que, selon certaines études émanant d’organismes de défense des droits de l’homme, la situation des Roms en Serbie est particulièrement difficile, compte tenu des multiples discriminations dont ils sont les victimes à tout point de vue et en particulier au regard de l’accès aux soins. On ne peut s’empêcher de souligner un arrêt qui a été prononcé par le Conseil du Contentieux des Etrangers le 20.05.2011 (arrêt n (d .01 4-affaire 68.700/1) : même si les éléments de fait sont différents, on relève que le conseil a estimé qu’il pouvait y avoir un problème au regard notamment du « risque réel d’atteinte grave en cas de retour au pays du fait de son origine ethnique Rom » (point 5.5 de l’arrêt). On notera au surplus deux rapports qui épinglent particulièrement la difficulté des communautés Roms en Serbie - Le rapport de l’Assemblée générale des Nations Unies du 17.03.2011 - Un autre rapport émanant de l’UNICEF relatif à l’accès des Roms aux services de santé, à l’éducation, à l’emploi et aux services sociaux. On peut notamment lire « qu’en Serbie, 60% des Roms n’avaient pas accès aux médicaments essentiels tandis que 22% de la population majoritaire n’y avait pas accès ». Il résulte donc bien de ce qui précède que si le requérant devait être contraint de retourner dans son pays d’origine, il risquerait très sérieusement d’y être victime d’un traitement inhumain et/ou dégradant dans la mesure où l’accès aux soins constituerait pour lui une difficulté majeure et qu’au surplus, lui-même et sa famille pourrait y faire l’objet de nouvelles discriminations très courantes à l’égard de la communauté Rom. Dans la mesure où la partie adverse n’a manifestement pas eu égard à tous les éléments indiqués ci-dessus, on doit également considérer que sa décision n’est pas valablement motivée au regard de l’art 3 de la Convention européenne des Droits de l’Homme.”

2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.1.2. van dit arrest.

2.3.3. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn ernstige medische aandoening, wijst de Raad erop dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, omdat verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond:

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt inzake het aantonen van de identiteit het volgende:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(..)

§2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(..)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(..)”

De toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat derhalve gepaard met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel indien een vreemdeling voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden die door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden voorgeschreven, wordt zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Zoals hierboven gesteld, werd vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond. De Raad stelt ook vast dat verzoeker deze vaststelling niet betwist.

Nu de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is, dient hij de aanvraag niet verder te onderzoeken op inhoudelijk vlak. Dergelijke werkwijze zou immers indruisen tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag.

2.3.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing de volgende suggestie wordt gedaan:

“Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11).”

Tevens dient er ook gewezen te worden op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen kan worden genomen. Het treffen van de thans bestreden beslissing vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking kan verzoeker om een verlenging vragen van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten indien zijn medische toestand daartoe noopt. Een schending van artikel 3 van het EVRM ligt niet voor.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER